

Майстора. (Застава смутенъ).

Султанъ Селимъ. (Го приближава, прегръща го и сѣда).

Майстора.

Скъря, че днесъ, въ тозъ славенъ за насъ  
денъ

се случи туй, което ме срами.

Султана. (Вгледанъ въ майстора)

Бжди все тъй какъвто днесъ те видѣхъ —  
и знай, че врагъ предъ тебъ не ще се наиде.

Майстора. (Иска да каже нѣщо, но замлъква).

## IX.

Докарватъ злосторника.

Той е уплашенъ до полуда.

Злосторника. (Като вижда и майстора, още повече се смущава).

Простете ме... Продадохъ съвестъ азъ  
за клетъ бешликъ... Посрамихъ родъ и честь.

Соколъ. И кой е тозъ, та този умъ ти даде,  
на майстора толкова зло да мислишъ?

Злосторника (се колебай).

Соколъ. (Вперя изпитателно очи)

Злосторника. (Сломенъ).

Ефесъ паша...

Всички! Какъ!... Ефесъ паша!

Султана. Ефесъ паша! Не знаеше ли ти,  
че Майстора е подъ мойта закрила...  
че той ми е дѣсницата въ живота  
и който на живота му ржка  
повдигне — той, посѣга и на менъ?

Злосторника.

Простете ме... Не съмъ билъ съсъ ума си!  
На зло сърдце орждие съмъ станалъ.

Султана. Таквазъ глава едно ще вразуми —  
бѣсилката! Откарайте го тамъ!...

Злосторника. (Пада на колѣни).

Смилете се! Смилете се! Дѣцата,  
жена ми — на мене тѣ възчакватъ...